

**ONTWERP VAN
MEMORIE VAN TOELICHTING**

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Samenvatting

De economische partnerschapsakkoorden (*Economic Partnership Agreements, EPA*) zijn overeenkomsten over vrije handel tussen de Europese Unie (EU) en ACS-landen¹. De voornaamste doelstelling die de EU via de EPA wenst te bereiken is de integratie van de ontwikkelingslanden in de mondiale economie en het internationale handelsstelsel.

De voorliggende overeenkomst is een op ontwikkeling gerichte handelsovereenkomst die de basis zal vormen voor de handelsbetrekkingen tussen de Europese Unie en Ivoorkust. Door de tijdelijke economische partnerschapsovereenkomst met Ivoorkust hebben producten uit dit land nu vrije toegang tot de Europese markt. De partijen handhaven hun verbintenis ten opzichte van de regionale EPA met West-Afrika, die in de plaats komt van de tijdelijke EPA.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling "Een vrijere en eerlijkere internationale handel is gunstig voor de Vlaamse economie" uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking.

2. Situering

Van 1975 tot 1999 boden de Conventies van Lomé de ACS een preferentiële toegang tot de Interne Markt van de EU. Dit, zonder enige vorm van reciprociteit, en aangevuld met de nodige hulppakketten. Van 2000 tot 2007 zette de overeenkomst van Cotonou dit systeem op tijdelijke basis voort, in afwachting van de inwerkingtreding van de EPA.

De vier conventies van Lomé regelden gedurende 25 jaar de betrekkingen met de ACS-staten. Tussen 1975 en 1995 bleven die conventies in essentie dezelfde. Het specifieke karakter bestond erin dat concrete bepalingen op het vlak van handelsbetrekkingen, politieke dialoog en financiële samenwerking gebundeld werden in één kaderovereenkomst.

¹ De ACS-landen (*ACP Group of States*) zijn staten in Afrika, het Caribische gebied en de Stille Oceaan, die tot de voormalige kolonies van de EU-Lidstaten behoren. Met Zuid-Afrika erbij zijn er 79 ACS-landen.

Een aantal evoluties op internationaal vlak en socio-economische en politieke veranderingen in de ACS-staten, noodzaakten een herziening en modernisering van de betrekkingen. De herziening van het handelsregime was nodig omwille van twee redenen. Enerzijds stelde men vast dat het systeem van marktpreferenties en hulp ten gunste van de ACS-landen niet had geleid tot een wezenlijke verbetering van hun economische en sociale toestand. Anderzijds stelde een Wereldhandelsorganisatie (WTO)-panel in 1994 vast dat de Lomé IV(bis)-conventie in strijd was met het Artikel I van de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel (*General Agreement on Tariffs and Trade, GATT*), betreffende het principe van de Meest Begunstigde Natie (*Most Favourite Nation, MFN*), waartoe WTO-leden gebonden zijn. Dit artikel stelt dat indien een WTO-lid aan een ander WTO-lid een handelsvoordeel toekent, het dit automatisch aan het gehele WTO-lidmaatschap moet toekennen. Volgens het WTO-panel was de Lomé-conventie ook niet in overeenstemming met de zgn. "enabling clause" van de GATT, die toestaat dat ontwikkelingslanden meer gunstige marktvoorwaarden worden geboden, op voorwaarde dat er niet tussen ontwikkelingslanden wordt gediscrimineerd.

Om hieraan te remediëren vroeg de EU in eerste instantie een tijdelijke opschorting ("waiver") van de toepassing van bepaalde verplichtingen aan. Op termijn diende echter een meer structurele oplossing te worden voorzien. Het leek immers weinig waarschijnlijk dat de door de EU aangevraagde waiver telkens door drie kwart van het WTO-lidmaatschap zou worden goedgekeurd, zonder dat de EU daarvoor zware concessies zou moeten doen. Vandaar de idee om de ACS/EG-handelsrelaties in vrijhandelsakkoorden te gieten die in overeenstemming zijn met artikel XXIV van de GATT². In tegenstelling tot de unilaterale regeling van de Lomé-conventies veronderstelde een dergelijk opzet een wederkerige liberalisering, zij het enkel op termijn. Allerhande overgangperiodes en uitzonderingen zouden tot asymmetrische verbintenissen leiden.

De nieuw te onderhandelen overeenkomsten waarop de ACS/EG-handelsrelaties voortaan zouden worden gegrond, dienden nieuwe uitgangspunten te weerspiegelen. Onder de Lomé-conventies waren de ACS-staten te veel afhankelijk van de handel met de EU in specifieke producten zoals grondstoffen en basisproducten. De Europese marktpreferenties leken veel ACS-staten ervan te weerhouden om hun economie te hervormen en te diversifiëren. Via de preferenties waren zij immers verzekerd van belangrijke inkomsten vanuit de uitvoer. Dit effect deed zich ook voor wanneer de ACS-staten in kwestie geen competitieve producenten bleken te zijn. De ACS-staten genoten immers tot op zekere hoogte van de voordelen van de Europese Interne Markt, die veelal hogere prijzen hanteerde dan die welke op de wereldmarkt van toepassing waren.

² Artikel XXIV van de GATT-overeenkomst definieert de enige toegestane uitzonderingen op het algemene MFN-principe. Die uitzondering geldt voor vrijhandelszones, douane-unies, economische en monetaire unies.

Ook leken de marktpreferenties bij te dragen tot de bestendiging van de naaf/spaak-verhouding ("*hub/spokes*") tussen de EU en de ACS-staten. Dit betekende dat de handel van de ACS-staten voornamelijk in één richting ging, namelijk naar de EU. Een Zuid-Zuidhandel tussen de ACS-staten en andere ontwikkelingslanden kwam niet van de grond. De binnen het Lomé-systeem gehanteerde oorsprongsregels zaten daar ergens voor tussen, aangezien zij zich voornamen om in ACS-staten de verticale integratie van productiefactoren te stimuleren. Dergelijk opzet bleek echter niet in overeenstemming met de realiteit van de versnippering van productieketens die de huidige geglobaliseerde economie kenmerkt.

De economische partnerschapsakkoorden zijn overeenkomsten over handel tussen de Europese Unie en ACS-landen. De voornaamste doelstelling die de EU via de EPA wenst te bereiken is de integratie van de ontwikkelingslanden in de mondiale economie en het internationale handelstelsel. Door een meer actieve participatie in beide, zo luidt de idee, kunnen ontwikkelingslanden hun economische zelfredzaamheid vergroten. De economische groei die daarmee gepaard gaat, dient via hun beleid door regeringen te worden omgezet in sociale welvaart. Duurzaamheid en respect voor het milieu zijn een integraal onderdeel van de socio-economische ontwikkelingsstrategie die de EU via de EPA wenst te stimuleren.

Oorspronkelijk was het de bedoeling van de EU dat alle EPA ondertekend zouden zijn op 31 december 2007, de dag waarop het Cotonou-systeem van unilaterale preferenties verviel. Dit scenario is echter niet uitgekomen. Zo werd op 1 januari 2008 slechts met één regio een akkoord bereikt over een volwaardige overeenkomst, met name de Caribische ACS-groep. In andere regio's werd afgesproken om tijdelijke goederenovereenkomsten te sluiten, in afwachting van volwaardige EPA. Dergelijke overeenkomsten werden voorzien met (sub)regio's zoals de Gemeenschap voor de ontwikkeling van Zuidelijk Afrika (Southern African Development Community, SADC), Oostelijk en Zuidelijk Afrika (Eastern and Southern Africa, ESA) en de Oost-Afrikaanse Gemeenschap (East African Community, EAC) en individuele staten als Ivoorkust en Ghana. Met deze staten en regio's werd afgesproken dat men in 2008 (en mogelijk 2009) verder zou onderhandelen over de overblijvende luiken. Daartoe werd een rendez-vousclausule in hun overeenkomsten opgenomen.

In totaal ondertekenden 36 staten een EPA onder de ene of de andere vorm. 32 andere staten (de *Minst Ontwikkelde Landen, MOL*) vallen onder het Alles-Behalve-Wapens-regime (*Everything But Arms, EBA*). Dit betekent dat 67 van de 78 staten betrokken bij de EPA-onderhandelingen momenteel van tarief- en quotavrije toegang tot de EU-markt genieten. Onder het EBA-regime genieten de MOL echter niet van de versoepeling van de oorsprongsregels waarover ACS-staten onder de EPA wel kunnen genieten. Tien van de overige staten, vallen als niet-MOL onder het ASP-regime (Algemeen Systeem van Preferenties). Zij genieten van een minder gunstig regime dan de staten die een EPA parafeerden omdat hun goederen niet van een tarief- en quotavrije toegang tot de EU-markt genieten.

Botswana, Namibië en Swaziland genieten momenteel preferentiële markttoegang tot de EU in het kader van de regelingen in de verordening inzake markttoegang. Lesotho en Mozambique vallen momenteel onder de regelingen in het kader van het "alles behalve wapens"-initiatief. Voor Zuid-Afrika worden de relevante bepalingen van de titels II en III van zijn bilaterale Overeenkomst met de EU (*Trade and Development Cooperation Agreement, TDCA*) inzake handel en handelsgerelateerde vraagstukken vervangen door de economische partnerschapsovereenkomst tussen de EU en de SADC-EPO-Statens.

Om de periode tussen parafering en de inwerkingtreding van de uiteindelijke EPA te overbruggen, voorziet de EU in een transitieregime via de verordening tot markttoegang voor goederen van ACS-staten die instemden met de sluiting van een EPA.

3. Inhoud

De overeenkomst met Ivoorkust is tijdelijk; haar doelstellingen beperkt. Het akkoord schetst het kader en de voorwaarden waarin de onderhandelingen met de EU zullen worden voortgezet. In fine, moeten deze leiden tot een volwaardige, regionale EPA, die niet alleen de goederenhandel betreft, maar ook andere thema's aansnijdt. Wat de goederenhandel tussen de EU en Ivoorkust betreft, voorziet de tijdelijke EPA in een regeling die de handelsstromen tussen beiden garandeert.

Daarnaast bevat het akkoord bepalingen over de ontwikkelingssamenwerking, waarin de prioriteiten voor de uitvoering van het EPA worden uiteengezet. De EU verbindt zich tot financiële en andere steun van de door Ivoorkust genomen maatregelen in het kader van het akkoord. In het bijzonder initiatieven ter versterking van het zakenklimaat en de productieketens zullen worden ondersteund. Ook verbindt de EU er zich toe Ivoorkust te helpen met de nodige hervorming van zijn fiscaal stelsel in voorbereiding op de komende liberalisering. De overeenkomst ligt ook volledig in lijn met de ontwikkelingsstrategie van Ivoorkust. Het land heeft trouwens een "nationale EPO-strategie" uitgewerkt om de EPO optimaal te benutten.

Tot slot voorziet de EU steun aan de inspanningen tot regionale integratie van de West-Afrikaanse landen.

Kort samengevat bevat de overeenkomst met Ivoorkust zeven titels. Titel I zet de doelstellingen uiteen. Titel II omvat het luik ontwikkelingssamenwerking met het partnerschap voor ontwikkeling. Titel III omvat de handelsregeling voor goederen met maatregelen op het vlak van douanerechten en niet-tarifaire maatregelen, douane en handelsbevordering en technische handelsbelemmeringen en sanitaire en fytosanitaire maatregelen. Titel IV bevat rendez-vousclausules met betrekking tot diensten, investeringen en handelsgerelateerde voorschriften. Titel V omvat een regeling voor het vermijden en beslechten van geschillen. Titel VI bevat een algemene uitzonderingsclausule en vrijwaringsbepalingen betreffende nationale veiligheid en belastingen. Titel VII bevat institutionele bepalingen (in het bijzonder de oprichting van een EPO-comité), algemene bepalingen en slotbepalingen.

4. Procedureverloop

4.1. Totstandkoming

In 2002 ontving de Europese Commissie een mandaat van de Raad van de Europese Unie (EU) om onderhandelingen te openen over Economische Partnerschapsakkoorden (Economic Partnership Agreements, EPA) met zes groepen van ACS-landen³: het Caribische gebied, de Stille Oceaan, westelijk Afrika, centraal Afrika, oostelijk Afrika en zuidelijk Afrika. Hiertoe werd besloten op basis van de Cotonou-Overeenkomst (2000). Deze voorziet namelijk in de actualisering van de handelsrelaties tussen de EU en de ACS-landen.

Formeel gingen de onderhandelingen met de ACS van start in 2002. De regionale onderhandelingen met West-Afrika werden geopend op 6 oktober 2003. De EU onderhandelde er met de vijftien leden van de Economische Gemeenschap van West-Afrika (ECOWAS) en Mauritanië. ECOWAS omvat de volgende landen: Benin, Burkina Faso, Kaapverdië, Gambia, Ghana, Guinee, Guinee-Bissau, Ivoorkust, Liberia, Mali, Niger, Nigeria, Senegal, Sierra Leone en Togo. De onderhandelingen verliepen volgens een gezamenlijk afgesproken plan en tijdschema. Er werd echter weinig vooruitgang geboekt op regionaal niveau.

Op 7 december 2007 parafeerde Ivoorkust een tijdelijke EPA. Dit om te voorkomen dat, zolang er nog geen volledige EPA met de gehele West-Afrikaanse regio is, het handelsverkeer tussen Ivoorkust en de Europese Gemeenschap zou worden verstoord nadat de handelsbepalingen in bijlage V bij de Overeenkomst van Cotonou en de desbetreffende WTO-ontheffing op 31 december 2007 zijn vervallen. Voor de meeste landen in de regio doet dit probleem zich niet voor. De Minst Ontwikkelde Landen (MOL) en Kaapverdië genieten sowieso van een tarief- en quotavrije toegang tot de Europese markt.

Conform Artikel 75(4) van de overeenkomst en conform de Europese verordening n° 1528/2007 werden bepaalde onderdelen van het EPA sinds zijn parafering alvast op tijdelijke basis toegepast. Ivoorkust maakt deel uit van de landen die zijn opgenomen in de bijlage van de verordening, waaraan de Europese Gemeenschap per 1 januari 2008 in het kader van de EPA een gunstige markttoegang aanbiedt. Zijn opname in de lijst zal definitief worden nadat alle partijen de EPA hebben geratificeerd.

De ondertekening van de tijdelijke EPA vond plaats in Abidjan op 26 november 2008 en in Brussel op 22 januari 2009.

³ De ACS-landen (*ACP Group of States*) zijn staten in Afrika, het Caribische gebied en de Stille Oceaan, die tot de voormalige kolonies van de EU-Lidstaten behoren. Met Zuid-Afrika erbij zijn er 79 ACS-landen.

Hoewel het Europees Parlement op 25 maart 2009 haar goedkeuring aan de sluiting van deze Overeenkomst gaf, werd het bilaterale proces echter opgeschort aangezien de onderhandelingen op regionaal niveau aanzienlijk gevorderd waren.

De onderhandelingen over de regionale EPA met West-Afrika hebben uiteindelijk meer dan tien jaar geduurd en zijn in 2014 afgerond. Alle partijen parafeerden de Overeenkomst op 30 juni 2014 in Ouagadougou. Aan Europese kant vond de ondertekening plaats op 12 december 2014. In december 2014 ondertekenden vrijwel alle West-Afrikaanse Staten, behalve Nigeria, Gambia en Mauritanië.

De instemmingsprocedure kan echter niet worden opgestart vóór dat alle partijen de tekst hebben ondertekend. Zolang de regionale EPA niet in werking is getreden, is de toegang die Ivoorkust geniet tot een contingent tegen nulrecht op de EU-markt nog altijd niet conform de WTO-regels. De voorlopige toepassing van de onderdelen die tot de bevoegdheid van de EU behoren is pas mogelijk na de bekrachtiging van de overeenkomst door 2/3 van de Afrikaanse Staten.

Bij gebrek aan duidelijke vooruitzichten met betrekking tot de inwerkingtreding van de regionale EPA en nadat herhaaldelijk een verlenging was toegestaan van de voordelen uit Verordening n°1076/2016 betreffende de toegang tot de markt, heeft Ivoorkust de opgeschorte bilaterale procedure heropend. Op 24 augustus 2016 volgde de neerlegging van de akte van bekrachtiging en de kennisgeving van de voltooiing van de procedures die voor de voorlopige toepassing vereist waren. De onderdelen van de tijdelijke overeenkomst die tot de bevoegdheid van de EU behoren, worden sinds 3 september 2016 voorlopig toegepast.

4.2. Gemengd karakter en ondertekening

Op 19 september 2008 legde de Werkgroep gemengde verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het exclusief federaal karakter van deze overeenkomst vast.

In zijn (federaal) advies van 21 december 2018 is de Raad van State evenwel van oordeel dat het een gemengde overeenkomst betreft (federale staat/gemeenschappen/ gewesten). De raad stelt dat ontwikkelingssamenwerking geen exclusief federale aangelegenheid is. Het lijkt dan ook evident dat maatregelen ter bevordering van het ondernemingsklimaat (artikel 5), ter ondersteuning van de uitvoering van voorschriften (artikel 6), ter versterking en modernisering van productiesectoren (artikel 7), met betrekking tot de samenwerking bij fiscale aanpassingen (artikel 8) en inzake de samenwerking in internationale fora (artikel 9) ook aansluiting vinden bij de bevoegdheden van de gewesten (economie, landbouw) of de gemeenschappen (beroepsopleiding, onderwijs, onderzoek).

Op 24 januari 2019 kwam de Werkgroep gemengde verdragen terug op zijn beslissing van 19 september 2008. Het gemengd karakter werd alsnog vastgelegd. Zowel de bevoegdheden van de federale overheid als die van de gemeenschappen en de gewesten komen aan bod.

Zoals reeds hoger vermeld werd de overeenkomst ondertekend te Abidjan op 26 november 2008, respectievelijk Brussel op 22 januari 2009. Deze tijdelijke overeenkomst wordt sinds 3 september 2016 voorlopig toegepast.

4.3. Advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

(p.m.)

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

De overeenkomst

Titel I: Doelstellingen

De overeenkomst heeft tot doel:

- Ivoorkust in staat te stellen profijt te trekken van de betere markttoegang die de EU biedt; de

Titel II: Partnerschap voor ontwikkeling

In de bepalingen inzake ontwikkelingssamenwerking zijn de gebieden vastgelegd die prioritair zijn voor de uitvoering van de tijdelijke EPA:

- de versterking en verbetering van de capaciteit van de productiesectoren;
- de verbetering van het ondernemingsklimaat;
- de samenwerking bij fiscale en financiële aanpassingen;
- de toepassing van handelsvoorschriften in de overeenkomst;
- de handelsbevordering en de verbetering van de douaneprocedures;

Titel III: Handelsregeling voor goederen

De bepalingen in verband met de handel in goederen voorzien in de rechten- en contingentvrije toegang voor de volledige export van Ivoorkust naar de EU met uitzondering van wapens en munitie.

Daarnaast voorziet deze titel in een asymmetrische en geleidelijke openstelling van Ivoorkust voor bepaalde Europese goederen, waarbij rekening wordt gehouden met de verschillen in ontwikkelingsniveau tussen Ivoorkust en de EU. Dit betekent dat Ivoorkust douanerechten mag behouden voor producten die gevoelig zijn voor de internationale concurrentie. De komende 15 jaar zal Ivoorkust 80% van de invoer uit de EU liberaliseren. De liberalisering is onder andere van toepassing op industriële uitrusting (pompen, generatoren, turbines, enz.), tractoren maar ook chemische producten. Het betreft alle niet lokaal geproduceerde productiemiddelen die de bedrijven in Ivoorkust gebruiken.

De opheffing van de invoerrechten op deze producten stelt de lokale bedrijven in staat de productiekost te verlagen en hun concurrentievermogen te versterken, wat bevorderlijk is voor de integratie van Ivoorkust in de regionale economie en de wereldeconomie. Ivoorkust heeft daarentegen wel een aantal landbouwproducten en verwerkte niet-landbouwproducten uitgesloten van de liberalisering. Hiermee wil het land vooral de landbouwmarkten en gevoelige bedrijfstakken beschermen, maar wil het ook belastinginkomsten blijven genereren. Producten die niet onder de liberalisering vallen zijn bijvoorbeeld bevroren kip en ander vlees, uien, suiker, tabak, bier, bepaalde soorten cement. Bij invoer in Ivoorkust worden deze producten belast volgens het normale tarief.

Het hoofdstuk over handelsbescherming bevat bilaterale vrijwaringsmaatregelen zodat elke partij invoerheffingen- en invoercontingenten kan invoeren voor producten van de andere partij als blijkt dat haar economie daardoor verstoord raakt of dreigt te veranderen. De overeenkomst bevat ook vrijwaringsmaatregelen inzake voedselzekerheid en een clause waarmee Ivoorkust zijn opkomende industrieën kan beschermen en ze gedurende langere tijd, gevrijwaard van de internationale marktbeperkingen, kan laten ontwikkelen.

Ook is er een hoofdstuk over technische handelsbelemmeringen en over sanitaire en fytosanitaire maatregelen (SPS) om de exporteurs van Ivoorkust te helpen bij het beter voldoen aan de invoervoorschriften van de EU.

Titel IV: Diensten, investeringen en handelsgerelateerde voorschriften

De partijen bevestigen hun verbintenis alle nodige maatregelen te nemen of samen te werken om de onderhandelingen over en de spoedige sluiting van een EPA, in overeenstemming met de desbetreffende WTO-bepalingen op de volgende gebieden te bevorderen:

- handel in diensten en elektronische handel;
- investeringen;
- lopende betalingen en kapitaalbewegingen;
- mededinging;
- intellectuele eigendom;
- overheidsopdrachten;
- duurzame ontwikkeling;
- bescherming van persoonsgegevens.

Titel V: Vermijden en beslechten van geschillen

Het is de bedoeling geschillen tussen partijen te vermijden en te beslechten om tot een onderling overeengekomen oplossing te komen.

Deze titel heeft betrekking op geschillen over de interpretatie en toepassing van de overeenkomst met uitzondering van titel II en tenzij uitdrukkelijk anders bepaald. Geschillen over de samenwerking inzake ontwikkelingsfinanciering worden geregeld volgens de procedure die beschreven wordt in artikel 98 van de Overeenkomst van Cotonou.

De partijen streven naar een oplossing door overleg. Indien overleg niet tot een oplossing leidt, kunnen de partijen een beroep doen op een bemiddelaar. Wanneer een geschil niet kan opgelost worden via overleg of bemiddeling, kan de klagende partij verzoeken om de instelling van een arbitragepanel. Elke partij neemt maatregelen om de uitspraak van het arbitragepanel na te leven. De partijen delen een onderling overeengekomen oplossing mee aan het EPO-comité. Arbitragepanels doen geen uitspraak in geschillen die verband houden met de rechten en verplichtingen van de partijen krachtens de WTO-overeenkomst.

Titel VI: Algemene uitzonderingen

Geen enkele verdragsbepaling wordt uitgelegd als een beletsel voor het vaststellen of toepassen van maatregelen die:

- noodzakelijk zijn voor de bescherming van de openbare veiligheid en de openbare zeden of het handhaven van de openbare orde;
- noodzakelijk zijn voor de bescherming van het leven of de gezondheid van mens, dier of plant;
- noodzakelijk zijn voor de handhaving van wetten of voorschriften;
- verband houden met de in- of uitvoer van goud of zilver;
- noodzakelijk zijn voor de bescherming van nationaal erfgoed;
- betrekking hebben op de instandhouding van niet-duurzame natuurlijke hulpbronnen;
- betrekking hebben op voortbrengselen van gevangenisarbeid;
- die strijdig zijn met artikel 19 inzake nationale behandeling, mits het verschil in behandeling bedoeld is om directe belastingen op doeltreffende of billijke wijze te kunnen opleggen of te kunnen innen ten aanzien van economische activiteiten van investeerders of dienstverleners van de andere partij.

Naast deze algemene uitzonderingsclausule bevat deze titel ook uitzonderingen met betrekking tot de nationale veiligheid en met de belastingwetgeving.

Titel VII: Institutionele bepalingen, algemene bepalingen en slotbepalingen

De overeenkomst voorziet in de oprichting van een EPO-comité dat verantwoordelijk is voor het beheer van alle door deze overeenkomst bestreken gebieden en voor de uitvoering van alle in deze overeenkomst genoemde taken.

Deze titel bevat onder meer bepalingen over de voortzetting van de onderhandelingen en tenuitvoerlegging van deze overeenkomst, de definitie van partijen en naleving van verplichtingen, inwerkingtreding en opzegging, territoriaal toepassingsgebied, de toetreding van nieuwe EU-lidstaten, de relatie tot andere overeenkomsten en authentieke teksten.

Aanhangsels, bijlagen en protocollen

De overeenkomst bevat 2 aanhangsels over de prioritaire producten voor uitvoer uit Ivoorkust naar de EG en over de bevoegde instanties.

- douanerechten op producten van oorsprong uit Ivoorkust;
- douanerechten op producten van oorsprong uit de EG.

Tot slot is een protocol betreffende de wederzijdse administratieve bijstand in douanegelegenheden bij de overeenkomst gevoegd.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlandse Zaken, Cultuur, ICT en Facilitair Management

Jan Jambon